

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1393/2017
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је пуномоћник Наташа Драговић Раковић, адвокат из ..., против тужене Компаније за спољни, трговински и унутрашњи промет и финансијско посредовање „Прогрес“ из Београда, чији је пуномоћник Жељко Симић, адвокат из ..., ради поништаја одлука, враћања на рад и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 3651/2016 од 25.11.2016. године, у седници од 17.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 3651/2016 од 25.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П1 738/07 од 26.11.2009. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и поништене су дисциплинске одлуке туженог од 01.06.2001. године, којима је тужиоцима престао радни однос, као и одлуке Управног одбора туженог од 03.07.2001. године, којима су одбијени као неосновани приговори тужилаца. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да тужени тужиоце АА и ВВ распореди на послове и задатке које су раније обављали или друге одговарајуће послове. Ставом трећим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца ББ у делу којим је тражено враћање на рад и распоређивање на раније послове. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиљи АА накнади штету на име изгубљене зараде и примања по основу рада за период од 19.10.2000. године закључно са јануаром 2009. године, укупно 1.934.052,72 динара са законском затезном каматом од доспелости појединачних износа наведених изреком до исплате. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу ВВ накнади штету на име изгубљене зараде и примања по основу рада за исти период, укупно 1.549.162,18 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу ББ накнади штету на име изгубљене зараде за период од 19.10.2000. године закључно са 17.12.2001. године укупно 149.777,87 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате. Ставом седмим изреке, тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 750.700,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 3651/2016 од 25.11.2016. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, четвртом, петом, шестом и седмом изреке.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер је побијана пресуда јасна, није противречна и садржи разлоге о битним чињеницама, па нема разлога због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је против тужилаца покренуо дисциплински поступак и донео решења о престанку радног односа од 04.01.2001. године, која су поништена ранијом правноснажном пресудом због застарелости вођења дисциплинског поступка и усвојен је захтев тужилаца за реинтеграцију. Тужени је покренуо нов дисциплински поступак против тужилаца, по чијем окончању су донета побијана решења од 01.06.2001. године о изрицању дисциплинске мере престанка радног односа због повреде радне обавезе из члана 101. тач. 11. и 12. Закона о радним односима („Службени гласник РС“ бр. 55/96 ... 43/01), која су потврђена одлукама Управног одбора туженог од 03.07.2001. године. Тужиоцима је престао радни однос из разлога што су се у периоду од 06.11.2000. године до 26.02.2001. године представљали као чланови привременог пословног органа руковођења туженог, поднели пријаве за упис промене лица овлашћених за заступање туженог, тражили код Привредног суда у Београду за себе упис као лица овлашћених за заступање и писмом се обратили Влади Републике Србије и Привредном суду у Београду, чиме су злоупотребом потписа сачинили неистините документе уносећи у њих неистините податке. Тужени је као оштећени поднео против тужилаца захтев за спровођење истраге, по коме је донето решење Другог општинског суда у Београду Ки 1949/01 Кв 143/02 од 05.03.2002. године, којим је утврђено да нема места спровођењу истраге против тужилаца због кривичног дела фалсификовања службене исправе. Из наведеног решења утврђено је да је на збору запослених туженог од 11.10.2000. године донета одлука бр. 262 да се формира кризни штаб компаније у чијем саставу су били тужиоци, а према изводу бр. 263 са састанка кризног штаба од 12.10.2000. године тужиоцима су дата овлашћења за потписивање свих докумената у име кризног штаба. Из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке утврђена је висина новчаних потраживања тужилаца на име изгубљене зараде.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када су поништена побијана решења којима је тужиоцима престао радни однос и тужени обавезан да тужиоце врати на рад и накнди им штету на име изгубљених зарада.

Одредбама тада важећег члана 101. Закона о радним односима тачком 11. било је прописано да се престанак радног односа изриче за повреде радних обавеза, односно фалсификовање новчаних и других докумената. Тачком 12. било је прописано да се престанак радног односа изриче за повреду радне обавезе која представља кривично дело.

Да би запосленом могао престати радни однос због повреде радне обавезе која представља кривично дело, услов је постојање правноснажне осуђујуће кривичне пресуде због учињеног кривичног дела на раду или у вези са радом. У конкретном случају тужиоци нису правноснажно осуђени кривичном пресудом, већ је у фази истраге утврђено да нема места спровођењу истраге за кривично дело фалсификовања исправе, па је правилан закључак нижестепених судова да овај отказни разлог није био испуњен.

Супротно ревизијским наводима, нису били испуњени ни услови из члана 101. тачка 11. Закона о радним односима да тужиоцима престане радни однос. Наиме, тужени током поступка суду није доставио комплетне дисциплинске списе, па је из кривичног решења којим је одлучено да против тужилаца нема места спровођењу истраге утврђено да тужиоци нису самоиницијативно и неовлашћено предузимали у име туженог радње које су им дисциплинским решењима стављене на терет, већ су поступали у складу са одлукама збора запослених туженог од 11.10.2000. године. Будући да су побијана решења о престанку радног односа незаконита, правилно је нижестепеним пресудама тужени обавезан да тужиоце врати на рад и накнади им штету на име изгубљених зарада, чија висина је правилно утврђена путем налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке.

Осталим наводима ревизије, којима се указује на погрешну примену материјалног права, заправо се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због којих се ревизија не може поднети према члану 398. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, без детаљног образлагања одлуке у смислу члана 405. став 2. ЗПП, јер се у ревизији понављају жалбени разлози које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права, нити допринело ујединаченом тумачењу права.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић